

vegada dels inconvenients i entrebancs que porta, als temps que vivim, una oposició a l'espanyola.

La Psiquiatria i la Neurologia tenen, ja, categoria oficial universitària, com desitjàvem i volíem exigir darrerament per la passivitat sistemàtica dels governants; àdhuc les càtedres figuren totalment separades; els serveis clínics i d'investigació s'organitzen i es perfeccionaran a base de mètodes i aspiracions no iguals en absolut; l'entusiasme i bona voluntat dels primers titulars de l'ensenyament representen, encara que sigui pel moment, mancats com estan, almenys jo, d'altres condicions, una garantia de "mise en marche" i de contínuïtat en el treball. El miracle, però, d'haver aconseguit als 22 anys de prec i d'esforços per part d'aquesta utilíssima Societat, l'ensenyament de les matèries que inspiren llur vida, és producte del recte i sa criteri defensat pels mestres i companys no especialistes de la Facultat, de la capacitat integral i esperit de ciutadania demostrats pels Professors del Patronat universitari, de la profunda revolució no violenta portada per la República, del seny ordenador de la nostra terra...

Digueu, ara, si el tercer motiu, el patriòtic, per què us parli de la Neurologia a Catalunya, fa costat als altres dos, al lògic i a l'oportú.

* * *

L'evolució neurològica catalana pot ésser dividida en tres períodes i considerada sota dos aspectes diferents.

Al meu judici, els tres períodes han d'anomenar-se antic, modern i contemporani. Els aspectes deriven del punt de vista que vulgui tenir-se en compte: no clínic o bàsic i clínic pròpiament dit.

Els anatòmics, els històlegs i anatomo-patòlegs, els fisiòlegs, els clínics generals i alguns psiquiatres — que ja començaven aleshores a independitzar-se de la medicina interna — omplen el període antic, constituït per les darreres dècades del segle passat. En realitat, el neuròleg mancava del tot. Careixia de suficient vitalitat per viure, potser néixer. Era natural, si els psiquiatres, germans més vells, posseïdors de clíniques autònomes, no sabien encara si arribarien a viure isoladament, emancipats dels internistes. Cal dir també que a la majoria de països avançats la situació, millor,

més ben definida és cert, no diferia molt de la nostra. Època, entrenig d'altres característiques més accessòries, dels internistes i dels psiquiatres que ensenyaven meravellosament la neurologia, les investigacions clíniques dels quals influeixen decididament el progrés de la vella neurologia clínica.

La moderna clínica neurològica, vulgaritzada per l'Escola de Charcot i dels seus deixebles i per l'Erb, l'Oppenheim, el Gowers, el Jackson, principalment, els múltiples i transcendents coneixements derivats dels estralls produïts per la guerra i l'encefalitis epidèmica, la gran tasca cultural desenvolupada a París per la Societat de Neurologia amb les seves Reunions internacionals de l'any 20 i següents, la preparació acurada del Primer Congrés internacional de Neurologia, tot reflectit i adaptat a Catalunya per Professors, internistes distingits, psiquiatres o bé neuropsiquiatres — una pura qüestió de terminologia, ja que no de concepte primordial, crec jo que no ha de desviar-nos, ni enfrontar-nos, en aquesta ocasió — i uns pocs neuròlegs, dels que batejant-se o no volent-se o no saber batejar-se com a "purs" ho són, realment, per la seva història, els seus treballs i la seva honradesa científica i professional, constitueix el període modern, el qual abarca les primeres dècades del segle actual. El neuròleg per autonomàsia ja no manca del tot, ja pot viure un tant isolat, emancipant-se un xic del psiquiatra i de l'internista. Un mestre neuròleg barceloní comença a dibuixar-se ben clarament. Dels estudis bàsics, no clínics, passem profitosament al tipus del metge professional, investigador i professor especialitzats, la formació científica dels quals es deguda a la labor d'ampliació a l'estranger, però, o a l'autodidactisme. Psiquiatres i neuròlegs, tanmateix, no poden, ni deuen, independitzar-se brutalment i definitiva — perdoneu els mots — per tractar-se, després de tot, de disciplines bessones, millor potser siameses.

I ara, molt recentment, la creació a Espanya i a Catalunya de la primera càtedra de Neurologia, la designació d'un titular especialitzat i la selecció d'uns ajudants igualment especialitzats, inicia el període contemporani, període el més fonamental per als nostres fills i per a nosaltres mateixos, per poder ésser la consolidació de la tasca preparatòria de tants anys i l'estructuració veritat de l'especialitat. El que volguem que sigui serà. Tot depèn del nostre entusiasme, del nostre